

Om Två kaffe, tack!

1500-talspoeten Philip Sidney talar om att han enligt gängse mönster sökte efter de rätta orden för att uttrycka känslorna, men musan visar honom tillrätta:

”Dåre, sa musan till mig, se in i ditt hjärta och skriv!”

En författare framförde vid ett tillfälle att konstnärer ofta ser saker och ting på ett annat sätt än folkmajoriteten. Det kanske kan uppfattas som överlägset, men han menade nog inte så. Det var ingen värdering om vem som har rätt eller fel, vad som är bäst eller sämst. Det kan vara ett sätt att se att även det på ytan obetydliga har betydelse i ett visst sammanhang.

Utgångspunkten för boken *Två kaffe, tack!* är mänskliga möten. Och i dessa spelar ofta slumpen en avgörande roll. Den handlar också om hur människor löser oväntade problem. Vissa av mötena har livsavgörande karaktär: en inbiten ungtal i femtioårsåldern får plötsligt möjlighet att bilda familj. Som i ett trollslag ser han sin nuvarande cocktailvärld speglas i ett barns ögon. Skall han i grunden förändra sitt liv eller inte?

En annan man är gift och har välartade barn. Utåt sett verkar äktenskapet idealiskt. God ekonomi, en vacker villa, bilar, båtar, dyrbara semester. Men ingen av makarna är lycklig. Finns det ett bättre liv och hur skall man i så fall nå det?

Huvudpersonen i berättelsen *Monsieur Boncoeur* är änklings. Han har förlorat hela sin familj vid en olycka. Åren har gått, men han tänker ständigt på sin fru och sina barn. Varför skulle just han drabbas? Han kämpar för att inte bli bitter. Han vet att han är förlorad om de mörka krafterna får övertaget.

Andra möten är mera slumpartade. Som när två främlingar möts på en bar. Just eftersom de är främlingar för varandra och troligen aldrig kommer att träffas igen kan de tala om det ytterst privata. Ett samtal de kanske inte velat ha med nära vänner.

Det vore alltför farligt.